

Hidden Pain

(Rivals, boek 3)

N. D. Frost

Hidden Pain

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: N. D. Frost

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Cathinca van Sprundel en Natascha van Limpt

Eerste uitgave februari 2024

NUR 343/332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lijst van personages

Zwarte Dahlia MC

JACINTO – PRESIDENT

ANT – VICEPRESIDENT

LUCILLE – SERGEANT AT ARMS

MARTINEZ – VOLWAARDIG (OUDSTE) LID

GEORGE – VOLWAARDIG LID

IMIX – VOLWAARDIG LID, ZOON VAN PRESIDENT

RAINE – VOLWAARDIG LID

PHANTOM – PROSPECT, HACKER

Nachtwolven MC

ACE – PRESIDENT

RHYS – VICEPRESIDENT

TEXX – SERGEANT AT ARMS

N. D. FROST

HAMMER – VOLWAARDIG LID

THADDEUS – VOLWAARDIG LID

BOBBY – VOLWAARDIG (OUDSTE) LID

ZANE – VOLWAARDIG LID

PHOENIX – VOLWAARDIG LID, HACKER

TJ – PROSPECT

Hoofdstuk 1

Zenuwachtig draaide Phoenix aan zijn duimring. De afgelopen tien minuten was hij al vijf keer naar het raam gelopen om te zien of Raine eraan kwam. Dit voelde verkeerd. Zo verkeerd. Raine uitnodigen omdat hij iets van hem gedaan moest krijgen, omdat zijn club informatie wilde hebben. Vanaf het moment dat Ace hem gisteren de opdracht had gegeven, was er niets anders in zijn gedachten geweest. Hij had geen flauw idee hoe hij het voor elkaar moest krijgen, maar hij wilde al helemaal niet dat zijn broeders Raine aan de tand zouden gaan voelen. Misschien wist Raine een oplossing, een antwoord dat hij kon geven waarmee zijn club zich niet bedrogen zou voelen. En misschien werd hij wel pijnlijk, als hij erachter kwam dat Phoenix had ingestemd.

Toen de deurbel eindelijk ging, raasde zijn hart in zijn borstkas. Hoe had hij kunnen denken dat het ergste achter de rug was nu hun clubs de waarheid kenden? Hij had het idee dat het nu pas begon, dat hun relatie nu pas écht op de proef werd gesteld. Zijn ingewanden leken door zijn lichaam te klotsen tegen de tijd dat hij de voordeur bereikte en die opende.

Hopend dat Raines glimlach zijn onzekerheden zou laten wegsmelten, keek hij op naar zijn vriend. Hij glimlachte niet. Zijn gezicht was bleek, grauw misschien zelfs, en er was geen twinkeling in

zijn ogen. Hoewel hij hem gisterochtend nog had gezien, had Phoenix het gevoel dat er in de tussentijd weken voorbijgegaan waren.

Raine keek hem niet aan toen hij langs hem heen stapte. Phoenix deed de deur achter hem dicht en pakte zijn hand voor hij naar de woonkamer kon lopen. Met een lege blik keek Raine over zijn schouder. Een akelig gevoel bekreop Phoenix. De blik deed hem denken aan toen zijn zusje was overleden.

Phoenix trok zijn vriend in zijn armen en hield hem stevig vast, zeker toen Raine zijn lichaam tegen dat van hem drukte. Raine duwde zijn gezicht tegen zijn schouder en haalde moeizaam adem. Zachtjes drukte Phoenix een kus tegen zijn slaap. Wat was er in vredesnaam aan de hand? Was hij uit de club getrapt? Zijn reactie op Phoenix' uitnodiging was kort geweest, al had hij daar verder niets achter gezocht.

‘Hé... Wat is er aan de hand?’

‘Het zijn een stel klootzakken,’ klonk het gesmoord.

De woorden joegen een steek door zijn borst. Phoenix vroeg niet verder, hij wreef zijn hand in cirkels over Raines rug en negeerde de zeurende beurse plekken op zijn eigen lichaam. Een lange tijd stonden ze zo, totdat Raines ademhaling rustiger werd en zijn greep iets verslapte.

Na een zucht liet hij Phoenix los. ‘Sorry voor het dramatische entree. Vandaag was een kutdag.’

Toen Raine zijn armen weer terugtrok, viel Phoenix' oog op het verband dat om zijn linkeronderarm zat. Toch zei hij er nog niets van en ging hem voor naar de keuken. Daar schonk hij voor hen beiden wat sterks in.

‘Heb je al gegeten?’ vroeg Phoenix.

Het was half negen. Zelf had hij een snelle hap genomen.

‘Ik had geen honger,’ mompelde Raine. Hij sloeg het glas achterover.

‘Je moet wel wat eten.’ Dat hij er slecht uitzag, zei hij maar niet hardop. ‘Ik heb nog een paar burgers liggen: ik bak die wel op.’

Raine schonk hem een halve glimlach waarmee hij zijn dankbaarheid uitte, daarna zakte hij op de bank neer. Phoenix nam hem bezorgd op terwijl hij broodjes uit de vriezer haalde en de burgers in de pan gooide.

***

Raine zei de hele avond weinig. Phoenix durfde niet eens meer te beginnen over de opdracht van Ace. De stilte die tussen hen in hing was niet comfortabel. Normaal was Raine heel open; Phoenix hoefde nooit zijn best te doen om hem aan het praten te krijgen en juist daarom wist hij niet zo goed of hij dat wel moest doen. Het gevolg van het niet-weten, was dat hij zich van alles in zijn hoofd ging halen. Talloze scenario's trokken door zijn gedachten en hij wist dat ze dat zouden blijven doen als hij hier niets aan deed. Terwijl hij zich tegen zijn vriend aan nestelde op de bank, pakte hij Raines linkerhand. Met zijn duim gleed hij over de rand van het verband.

‘Wil je me vertellen wat er gebeurd is?’

Raines kaak verstrakte. ‘Kijk maar,’ bromde hij uiteindelijk.

Verward zocht Phoenix naar zijn blik. Die was donker. Kil bijna.

Voorzichtig peuterde Phoenix het verband los. Hij sloeg de wikkels terug totdat een felle wond zich openbaarde. De kapotte huid glansde door de zalf en er kwam een scherpe geur vanaf. Was het... Zijn ogen schoten naar die van Raine. ‘Hebben ze je... *gebrandmerkt*?!’

Raine keek weg. Phoenix ving nog net een glimp op van de tranen aan de randen van zijn ogen.

‘Ik – ik snap het niet,’ stamelde Phoenix. Waarom zouden ze dat doen? ‘Ben je – uit de club getrap? Bij ons branden ze je tattoo weg... doen ze dit bij jullie?’ Hij proefde gal.

‘Het is een waarschuwing,’ zei Raine.

Phoenix staarde naar de brandplek ter grootte van een pingpongbal op de binnenkant van Raines arm. Het was een langwerpige cirkel met drie krulachtige symbolen eronder. In het midden van de ovaal stond de kop van een beest – een hond?

Vragend zocht hij naar Raines blik.

‘Het staat voor loyaliteit en trouw. Een herinnering aan mijn loyaliteit aan de club. Die heb ik nodig, vinden ze.’ Hij klonk bitter. ‘De hond. Dat is mijn bijnaam nu. Aan de ene kant een trouwe kameraad – aan de andere kant een zwerver. Die je afmaakt als hij vals is. Ik moet nu van ze bewijzen welke van de twee ik ben. De schoothond of de zwerfhond.’

Phoenix wist niet wat hij moest zeggen. Schaamte brandde in zijn binnenste bij de gedachte dat hij Raine hiernaartoe had gevraagd te komen om tóch een poging te ondernemen om informatie uit hem los te krijgen. Hij durfde zijn vriend niet eens meer aan te kijken. Stilletjes dekte hij de wond af.

‘Ik heb gezegd dat ik uit de club wil stappen,’ zei Phoenix. ‘Ik moet nog een jaar blijven om een andere hacker op te leiden, daarna mag ik gaan.’ Hij beet op de binnenkant van zijn wang. Had hij dat wel moeten zeggen? Was dat niet cru, na hoe Raines broeders met hem waren omgegaan? Een verontschuldiging brandde op zijn lippen. Schichtig keek hij op naar zijn vriend, niet wetend wat hij moest zeggen.

Een klein glimlachje deed Raines lippen omkrullen. ‘Fijn om te horen dat jouw broeders niet van die klootzakken zijn.’

‘Dat dacht ik ook even,’ mompelde Phoenix. Hij zuchtte. Misschien dat ze hem fysiek niets hadden aangedaan en hij niet voor altijd een herinnering zou dragen aan zijn zogenaamde ontrouw, maar zijn president had wel zijn vriend bedreigd. ‘Totdat Ace besloot dat het een mooie manier was om me onder druk te zetten. Hij vond dat ik mijn relatie wel kon gebruiken om informatie aan je te ontfutselen. Over een bepaalde deal. Natuurlijk zei ik dat ik dat niet ging doen, maar hij zei dat hij je zelf aan het praten zou krijgen als ik dat niet deed – en dat je daarna niet meer zou kunnen praten.’

Phoenix boog zijn hoofd en staarde naar zijn knieën. De gedachte dat hij het ook maar even *overwogen* had, maakte hem misselijk. Ace had een dreigement geuit, maar als Raine werkelijk wat losliet, was hij waarschijnlijk zo goed als dood. Door zijn eigen club.

Er rolde een ongelovig lachje over Raines lippen dat allesbehalve geamuseerd klonk. ‘Wat een lul. Dat ga je nog wel een paar keer te horen krijgen.’ Er kwam een strakke trek rond zijn mond en hij stond op. ‘Maar best. Breng me er maar heen.’

Phoenix staarde hem aan. ‘W-wat?’ Hij maakte een geintje, toch? Wilde hij nu doodleuk het clubhuis van zijn rivaal binnenstappen?

‘Wat denk je dat hij gaat doen? Me doodknuppelen? Die president van jou heeft echt geen trek in een bendeoorlog.’

‘Nou, hij zal je geen knuffel gaan geven,’ bromde Phoenix.

Raine haalde zijn schouders op. Hij kwam overeind van de bank. ‘Het kan me niet schelen dat hij je president is – zelfs al was hij de president van de Verenigde Staten, dan nog sta ik niet toe dat hij onze relatie gebruikt om druk op je uit te oefenen.’

Phoenix zoog op zijn onderlip. Er straalde een beschermingsdrang van Raine af die hem met warmte vulde. Hoeveel hij ook van Raine hield, hij zag zichzelf nog niet het clubhuis van de Zwarte Dahlia’s in

marcheren om Jacinto te vertellen wat hij vond. Zelfs al had Raine een fucking brandmerk op zijn arm.

Als het even kon, zou hij weggaan, samen met Raine. Gewoon ergens anders gaan wonen. Maar dat kon niet zomaar. Raines familie moest dan ook mee, anders liepen die gevaar. Sammy en Elias hadden echter hun eigen levens – en hij wilde Mouse ook niet achterlaten. En hoe zou zo'n leven er dan uitzien? Ze zouden altijd op de vlucht zijn, altijd over hun schouder moeten kijken. Dat wilde hij niet.

Maar steeds opnieuw dreigementen moeten aanhoren – dat wilde hij óók niet. Hij vertrouwde zichzelf niet. Misschien dat er een moment kwam dat hij niet tegen de druk bestand was. Dat hij niet helder nadacht, puur omdat hij zijn vriend probeerde te beschermen.

Phoenix kwam ook overeind. 'Ik weet het niet, Raine...'

Raine stond tegenover hem en keek hem recht in de ogen. 'Ik ben je vriend, Phoenix. Ik bescherm jou en jij beschermt mij. Als Ace iets wil weten, vraagt hij het voortaan aan mij en houdt hij jou erbuiten.' Hij liet zijn voorhoofd tegen dat van Phoenix zakken. 'Ik laat geen van onze clubs ons tegen elkaar uitspelen. Echt niet. Jij en ik – wij zijn een team.'

Phoenix sloot zijn ogen even. Een team.

Het woord klonk zo onwennig in zijn oren. Al zijn hele leven probeerde hij ergens bij te horen, ergens deel van uit te maken. Hij omvatte Raines gezicht met beide handen en keek hem diep in de ogen. 'Ik hou zo gruwelijk veel van je.' In zijn borstkas vibreerde iets, hij sloot zijn ogen en kuste Raine vol overgave. De liefde tussen hen – hij bleef zich erover verwonderen.

'Ik ook van jou, lief,' zei Raine na een intense kus. 'Ik ook van jou. En geen Nachtwolf of Dahlia gaat daar ooit iets aan veranderen.' Hij pakte Phoenix bij de hand en leidde hem mee naar de gang. 'We gaan eens een

hartig woordje met die president van jou spreken.’ Raine schonk hem een knipoog.

Phoenix kreeg er een beetje moed door. Een beetje – want diep vanbinnen groeide er een vrees die bij iedere stap groter werd. Nú een Dahlia meenemen naar het clubhuis; het leek het stomste wat ze konden doen.

En toch deden ze het.

***

Raine koos ervoor om zijn motor niet bij die van de anderen te zetten, maar een eind daarvandaan. Hij wist niet of hij bang was dat ze het als een gebrek aan respect zouden opvatten als hij het wel deed of dat hij zelf gewoon behoefte had aan die kloof tussen hen. Hij wachtte totdat Phoenix zich op de grond had laten zakken voor hij zelf van zijn motor stapte en in de richting van het clubhuis beende.

Phoenix zei geen woord. Raine voelde aan dat hij het helemaal geen prettig idee vond dat ze hier nu waren, maar Raine geloofde dat er iets gebeuren moest. Aan deze onzin moest een einde komen voor het ook maar begon. Hij duwde de voordeur open van het clubgebouw dat aan het kledingmagazijn vastzat. Direct werd hij begroet door een walm rook en harde muziek. Jonge jongens – hang-arounds die op een dag ook bij de club hoopten te mogen horen – stonden rondom de pooltafels. De Nachtwolven waren in twee groepjes verdeeld; een deel stond bij de bar en een ander deel zat op de banken met elkaar te praten. Ieder had wel een grietje op schoot.

De gesprekken vielen stil toen ze zagen wie er binnenkwamen. Phoenix ging naast hem lopen. Zijn schouders naar achteren, al zag Raine dat hij zijn zelfvertrouwen veinsde. Hij voelde de neiging om

langs zijn rug te strijken als een teken van support, maar hij deed het niet. Hij liet zijn vriend liever in de waan dat hij kracht aan hem ontleende, in plaats van andersom.

Raines blik schoot de ruimte door totdat hij de president gevonden had. Ace zat op de bank en trok vragend zijn wenkbrauwen op toen hij hen samen zag. Raine keek hem kort aan. Zonder zijn pas in te houden liep hij naar de zithoek toe. De man die naast Ace zat, ging rechtop zitten en zijn schouders spanden zich aan.

Er trok een steek door zijn buik toen Raine zich realiseerde dat het de man was die hem had neergeschoten. De inkt-slang die om zijn bovenarm kronkelde, leek hem toe te grijnzen. Met zijn donkere ogen nam de Nachtwolf hem op, alsof hij wilde inschatten hoe groot het risico was dat Raine zijn president iets zou aandoen. Hoewel zijn blik Raines gezicht niet verliet, zei hij niks.

Raine scheurde zijn blik van de man los en richtte zich tot de president. 'Ik hoorde dat je me een aantal vragen wilde stellen.'

De kaken van de man spanden zich aan en hij wierp een beschuldigende blik op Phoenix. 'Wat doet hij hier? Toen ik je zei dat je mijn pik mocht gebruiken als je zo graag ergens aan wilde lebben, was dat aanbod speciaal voor jou en niet voor die nicht van je.'

Woede vlamde in hem op. Die eikel had wát tegen Phoenix gezegd?! Hij balde zijn vuisten en deed al een stap naar voren om uit te halen. Phoenix greep hem bij zijn arm. Toen hij omkeek, smeekten zijn bruine ogen hem om zich in te houden. Raine klemde zijn kiezen op elkaar. Het lag niet in zijn aard om zulke beledigingen over zijn kant te laten gaan, maar zijn vriend had gelijk. Ze moesten hierboven staan. Die hufter probeerde hem gewoon te raken.

‘Ik heb ze liever iets minder gerimpeld,’ zei hij spottend. ‘Als je klaar bent met je kinderachtige opmerkingen, hoor ik liever wat Phoenix zogenaamd aan me moest ontfutselen.’

Ace staarde hem een paar tellen koud aan voor hij zijn blik naar Phoenix verplaatste. ‘Serieus? Informatie vergaren is jouw taak als Intelligence Officer en je doet het op zo’n opzichtige manier dat je speeltje hier komt klagen?’

Raine vond dat zijn eigen president hem hard behandeld had, maar er was iets aan Ace’s houding wat hem nog veel meer tegenstond. Jacinto had hem gestraft en nu was het klaar. Maar Ace... hij had het gevoel dat die zou blijven zoeken naar manieren om Phoenix te straffen, op zo’n geniepige wijze dat het nauwelijks op een bestraffing leek.

In één beweging trok Raine het verband van zijn onderarm en toonde de Nachtwolf het brandmerk. ‘Zo blij zijn mijn broeders met mijn relatie met Phoenix,’ sprak hij. De huid glansde, als hij zich een beetje inspande kon hij het verbrande vlees nog ruiken. ‘Een herinnering aan mijn loyaliteit aan hen. Als ik ze ooit verlink, branden ze ál mijn vlees weg.’ Hij staarde de oudere man recht in zijn harde ogen. ‘Ik weet niet of jij een partner hebt, maar ik neem aan dat jij net zomin wil dat zij levend gefileerd wordt als dat Phoenix dat wil. Tenzij jullie Nachtwolven het normaal vinden om je partner respectloos te behandelen, stel ik voor dat je Phoenix net zo behandelt als alle anderen. Als je vragen hebt, kun je die aan mij stellen. Phoenix en ik praten niet over onze clubs.’

Ace zei niets. Hij keek hem niet eens meer aan; in plaats daarvan keek hij naar Phoenix, die ongemakkelijk met zijn voeten schuifelde. Ook dit voelde als een gebrek aan respect en Raine schudde boos zijn hoofd. Hij keek om zich heen, op zoek naar de veel jongere vicepresident. Die had een stuk schappelijker geogd. Rhys stond een paar passen achter

hem, zijn armen over elkaar heen geslagen. Toch knikte hij lichtjes; hij erkende Raines aanwezigheid wel.

‘Ace wil graag weten welk besluit de Zwarte Dahlia’s gaan nemen.’

Uit het feit dat hij alleen Ace’ naam noemde, maakte Raine op dat Rhys ook niet helemaal achter de actie van zijn president stond. Het zorgde ervoor dat hij ietsje ontspande. Over welk besluit hadden ze het? Moest hij meespelen om erachter te komen wat er aan de hand was? Nee, hij besloot eerlijk te zijn.

‘Ik weet niet over welk besluit jullie het hebben. Zoals ik net al heb verteld, vertrouwen mijn broeders me niet meer. Denk je nou echt dat ze me iets vertellen wat mogelijk bij jullie kan belanden? Als je wilt weten wat voor besluit mijn club neemt, zul je Jacinto moeten bellen. Openheid geeft je antwoorden.’ Met samengeknepen ogen keek hij naar Ace. ‘Achterbaksheid doet dat niet.’

De man snoof minachtend. Toch leek hij zo snel niet met een weerwoord te kunnen komen. Raine had geen zin om langer te blijven. Hij had zijn zegje gedaan. Of het Ace ervan zou weerhouden om nog eens zoiets te flikken betwijfelde hij, maar hopelijk had hij nu wel duidelijk gemaakt dat de Zwarte Dahlia’s Raine toch onwetend zouden houden als het op zaken aankwam waarbij de Nachtwolven betrokken waren.

Phoenix’ vingers verstrengelden zich met die van hem. Hoewel hij geen woord had gezegd, was dit gebaar evengoed een statement. Geen Nachtwolf of Dahlia zou tussen hen in komen.

Raine draaide zijn hoofd opzij, keek zijn vriend in de ogen en gaf een kneepje in zijn hand. ‘Ja, we gaan.’

Ze waren al genoeg tijd kwijtgeraakt door de bullshit van hun clubs. Er was altijd wel iets wat hun tijd samen inkortte. Hand in hand liepen ze het clubhuis uit. Phoenix had zijn blik neergeslagen, hoewel hij zijn

hand stevig vasthield. Het was niet makkelijk. Ze hadden elkaar dan wel, maar het overgrote deel van de tijd stonden ze er in hun eentje voor binnen de clubs. Voor elkaar kiezen, betekende tegen de anderen kiezen. Dat was nu wel duidelijk.

Raine had er dan wel geen moment spijt van gehad; leuk was anders. Ze voelden zich ontheemd, waren vreemden op een plaats die veel voor hen betekend had. Beiden hadden ze het gevoel dat ze er niet meer thuishoorden en toch konden ze zich er niet zomaar van losmaken.

Raine greep het stuur vast en sloeg zijn been over zijn Harley. Phoenix legde zijn handen op zijn heupen nadat hij achter hem geschoven was. Over zijn schouder keek Raine zijn vriend aan. Hij leunde iets naar achteren zodat hij Phoenix' borst tegen zijn rug voelde en gaf hem een langzame kus. Daarna zocht hij zijn blik en schonk hem een glimlach. Zijn hand gleed langs de zijkant van Phoenix' been en hij gaf een kneepje vlak boven zijn knie. Beiden zetten ze hun helmen op en daarna sloeg Phoenix zijn armen steviger om hem heen.

Raine keerde niet direct naar Phoenix' huis terug. Hij genoot te veel van de omhelzing van zijn vriend en hij dacht dat een stukje rijden hen beiden zou helpen om even hun zorgen aan de wind mee te geven. Het duurde niet lang voordat hij Warringfield achter zich liet en de snelweg opreed. Phoenix had nog niet eerder bij hem achterop gezeten en hoewel de reden daarvan pijnlijk was – mishandeling door zijn broeders – zorgde het dicht op elkaar zitten terwijl ze zo hard reden voor een intimiteit waar ze allebei behoefte aan hadden. Het was alsof de adrenaline die door hun aderen stroomde samenvloeide en hun hart als één bonsde.

Toch hield hij het bij een korte rit, wetende dat Phoenix' lichaam juist moest ontspannen. Hij sloeg een weggetje in naar rechts en reed een stukje de heuvel op totdat ze een mooi uitzicht hadden. Phoenix

kreunde toen hij zich van Raine losmaakte en van het voertuig af gleeed. Een steek van spijt ging door zijn borst. Was hij toch te lang doorgereden? Toen hij zich naar zijn vriend toe draaide, trok die vlug zijn gezicht in de plooi, al zag de glimlach die ervoor in de plaats kwam er vermoeid uit.

Raine zette zijn motor op slot en stak zijn sleutel in zijn broekzak. ‘Zijn je spieren erg stijf? Wil je een stukje lopen of liever zitten?’

‘Lopen,’ mompelde Phoenix. ‘Ik heb het gevoel dat ik al de hele tijd zit.’

‘Okido.’

Met verstrengelde vingers liepen ze in een rustig tempo naar boven. De wind ruiste door de takken en een stuk achter hen klonk af en toe het geraas van langsrijdend verkeer. Verder was het stil om hen heen. Raine realiseerde zich dat ze nog nooit samen een wandeling hadden gemaakt. Ze kenden elkaar al heel wat maanden en toch hadden ze amper dingen met elkaar gedaan. Het was alsof ze alleen maar met shit dealden. Hij dacht terug aan het festival waar ze naartoe waren gegaan op de dag dat ze hadden besloten voor elkaar te gaan. Dat was fijn geweest – en toch was hun leven zo hectisch dat ze het niet vaker hadden gedaan. Daar zou hij verandering in brengen. Binnenkort ging hij wat leuks doen. Alleen met Phoenix, en met Sasha en Phoenix.

‘Waar denk je aan?’ vroeg Phoenix. ‘Aan die deal?’

De deal waarover Rhys het had gehad. Als beide clubs een deal moesten maken met een derde partij, was dat vast de organisatie die achter de kidnappings zat. Het kon hem geen moer schelen. Het enige wat hij wilde, was dit hele bendeleven achter zich laten zonder dat degenen van wie hij hield daarvoor moesten boeten.

‘Nee,’ antwoordde hij. ‘De club houdt mijn gedachten al genoeg bezig.’ Met zijn duim streek hij langs die van Phoenix. ‘Ik dacht aan wat